

Franco Zeffirelli (12 lutego 1923 we Florencji - 15 czerwca 2019 w Rzymie)

*Pewien wybitny filmowiec florencki
zaliczał w życiu sukcesy i bęcki,
Romeo z Giuliettą,
ugodę z vendettą,
raz postępowy, to znów dekadenski.*

(ebs)

Franco Zeffirelli - włoski reżyser filmowy, a także scenarzysta, projektant kostiumów, producent i aktor filmowy, teatralny i telewizyjny.

Urodził się 12 lutego 1923 we Florencji jako Gianfranco Corsi. Ukończył uniwersytet we Florencji i Akademię Sztuk Pięknych. W 1947 przyłączył się do trupy teatralnej Morelli-Stoppa, kierowanej przez Luchino Viscontiego, potem pracował jako jego asystent. Karierę filmową rozpoczął jako aktor rolą Filippo Carrone w dramacie "Posłanka Angelina" ("L'Onorevole Angelina", 1947) Luigi Zampy.

Był daleko spokrewniony z Leonardem da Vinci (przez potomków przyrodniego rodzeństwa malarza).

Był scenografem i asystentem reżysera m.in. takich przedstawień jak: "Tramwaj zwany pożądaniem" Tennessee Williamssa (1948), "Troilus i Kressyda" Williama Szekspira (1949), "Trzy siostry" Antona Czechowa (1951).

Debiutował jako reżyser teatralny w roku 1950 spektaklem "Lulù" Carla Bertolazziego, następnie reżyserował opery i przedstawienia teatralne wystawiane w Londynie, Mediolanie i Nowym Jorku.

Po raz pierwszy reżyserował na dużym ekranie "Poskromienie złościcy" Szekspira (1967) z Elizabeth Taylor i Richardem Burtonem.

<https://www.youtube.com/watch?v=oXUelJZSPxY>

Rok później zrealizował film "Romeo i Julia" według sztuki Szekspira (1968), który przyniósł mu nominację do nagrody Oscara za reżyserię. [1]

https://www.youtube.com/watch?v=0nYG_wQMheg

Kolejne jego filmy to m.in.: "Brat Słońce, siostra Księżyc" (1972) o świętym Franciszku z Asyżu, "Jezus z Nazaretu" (1977) i "Hamlet" (1990) z Melem Gibsonem w roli tytułowej.

W 1999 roku Franco Zeffirelli otrzymał Kryształowego Globusa na Festiwalu Filmowym w Karlowych Warach za wybitny wkład w światową kinematografię.

W listopadzie 2004 otrzymał honorowy brytyjski tytuł szlachecki.

Był osobą otwarcie przyznającą się do swojej orientacji homoseksualnej. W 1996 dokonał publicznego coming outu i otwarcie przyznał się do swojej orientacji homoseksualnej. Wyjaśnił, że zaczął postrzegać swój homoseksualizm, kiedy miał 14 lub 15 lat. Swoje pierwsze homoseksualne doświadczenie z młodym wiejskim chłopcem Vierim podczas wojny, kiedy przebywał z partyzantami w lasach Florencji, opisał w wywiadzie dla tygodnika "Libero". W

2007 ujawnił, że przeżył wielką miłość z Luchino Viscontim, o czym napisał także w swojej "Autobiografii".

Reżyser Bruce Robinson twierdził, że podczas kręcenia "Romea i Julii" (1968), gdzie wówczas on grał rolę Benvolio, doświadczył niechcianych zalotów przez Zeffirellego. Robinson wyjaśniał także, że postać lubieżnego Wujka Monty'ego (w tej roli Richard Griffiths) w swoim filmie "Withnail i ja" ("Withnail & I", 1987) oparł na osobie Zeffirellego. Z kolei w 2018 aktor Johnathon Schaech twierdził, że Zeffirelli dokonał na nim napaści seksualnej podczas kręcenia "Rozterek serca" ("Storia di una capinera", 1993). Syn Zeffirelliego, Giuseppe "Pippo", adoptowany przez filmowca jako dorosły, wydał wówczas oświadczenie zaprzeczające zarzutom.

Franco Zeffirelli został członkiem włoskiego senatu od 1996 reprezentującym prawicową partię Forza Italia. Sprzeciwiał się również istnieniu Ministerstwa Kultury, jako reliktu epoki totalitaryzmu.

W roku 2014 wydał album "Francesco" o św. Franciszku. Warto obejrzeć sobie prezentację książki w rzymskiej willi reżysera. Willa Tre Ville w Positano należąca do reżysera do 2007 jest dziś luksusowym hotelem (ok. 5 tys. euro/noc), ale prawie nic w niej nie zmieniono. W roku 2008 Zeffirelli wydał swoją drugą autobiografię pt. "Autobiografia". Pierwszą, pt. "Zeffirelli", napisał w roku 1986. Jest miłośnikiem psów.

Teraz już "był miłośnikiem psów", zmarł 15 czerwca 2019 w Rzymie w wieku 96 lat.